kuda, et kärner Hans sedda waagna katki teinud, ta on wägga kurb selle pärrast ja näitab ilma süta ollewad. Ka ei olle ma ial santi egga kawwalust temma jures leidnud, sellepärrast ei tahha ma sedda temmast uskuda.“ „Auus härra!“ kostis Jürri, „härra ei tahha sedda uskuda, kui kawwal se mees on. Hans on üks püsti kelm ja silma teender ja ajab surmani keik walleks: Ma tahhan selle peäle wanduda, et ma omma silmaga näggin, kui Hans waagnat katki teggi; se koer ei olle sedda wäärt, et ta härra leiba sööb!“

Mis sa arwad Jürri, mis trahwi ma temma peäle pean pannema, kui se temma süüks jääb? „Aus härra!“ kostis Jürri, „saatke tedda kurradi kätte, wärrawast wälja, siis on se tans temmaga otsas ja keik maia rahho sees. Kus on se keik arwata, mis ta omma naese kätte wiib, ma ei jõua sedda keik nimmetada, kui sureks kahjuks temma herrale on!“

Kui härra ja Jürri alles räkisid, astus Hans sisse, heitis härra ette pölweli mahha ja ütles: „Armulinne ja aulinne härra! ma pallun tuhhat korda andeks ja tunnistan süddame halledusega, et minou sedda waagna koggematta, omma sure

rummalusse läbbi, katki teggin. Kas aulinne härra tahhaks mulle andeks anda? Ma tahhan aulist härrat omma naesega ühtlasse surmani tenida, kunni selgeks saan, se ei olnud mitte melega teggo, waid koggematta rummalus!“ ja wessi jooksis ta pallet möda silmist mahha.

Jürri hüdis: „Waatke aus härra, sedda kelmi, kuida ta woib ka halle melega olla, eks mul ei olle tössi, et ta sedda waagna katki teinud, kuida ta isse ka tunnistab. Kas ta ep olle sedda wäärt, et härra tedda lasseks kolme kanti wälja wissata. Sandemat meest ei woi härra ennam sada, kui meie kärner Hans on. Temma warrastab ja walletab, kui korp.!“

Härra kulis waggusi, kuida targa mehhe wiis on, astus nende möllematte ette ja ütles: „Kule Jürri! nüüd ollen ma põhjani arro sanud kumb teitest üks suur kelm ja liggimisse waenlane on, se waagen, mis katki läinud, ei olle mitte Hanso tö, waid sedda ollen ma isse katki teinud ja piddasin sedda asja sallajas ja tahtsin nähha, kui kaugele sa omma kurja waimo tempussi aiad, ja nään sest ärra, et Hans paljo parrema süddamega on, kui sinna, sellepärrast tulle kohhe

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1865, lk. 27